

MILUJEŠ HOSPODINA?

BURT ASBILL

(Tursko, březen 2007)

Chvála Pánu. Otče, děkujeme Ti za tuto příležitost, protože věříme, že v čase, který jsi nám vymezil, je tato doba rozhodující a důležitá. Otče, modlíme se za ducha přičinlivosti. Jsem si vědom, že pokud Ty nepromlouváš uvnitř nádoby – té, která hovoří, i té, která naslouchá, nevzejde z toho užitek. Otče, prosím Tě, abys potvrdil své slovo dnešního večera, prosím Tě, Pane, abys potvrdil své slovo, tak aby ti, kteří mají uši ke slyšení, porozuměli, že je to Bůh, kdo mluví. Vydáváme tento večer do Tvé ruky a prosíme o Tvoji přítomnost ve jménu Ježíše.

Chvála Pánu. Jsem velmi, velmi rád, že krátký čas, co jsem tady, mohu být s vámi. Chci vás ujistit, že kdybych nebyl přesvědčen, že mě sem poslal Bůh, nebyl bych tady. Mám příliš mnoho práce a příliš mnoho zodpovědností. Čas, který máme, je jistě velmi krátký, než abych jím plýtvával. Věřím, že jsem tady, protože mě sem Bůh poslal. Věřím, že Tělo, nejen toto Tělo, ale mnoho Těl, je ve vážném stavu apatie. Věřím, že to má souvislost s naším vztahem k Bohu a s tím, jakou důležitost tomuto vztahu přikládáme. Věřím, že to má souvislost s prioritami, které máme, a kde se v tom žebříčku priorit nachází Bůh.

Chtěl bych se s vámi podělit o jeden sen, který jsem měl před mnoha a mnoha měsíci. Myslím, že to bylo někdy vloni. Tento sen mě začal přivádět do epištoly Jakuba. Bůh mi mluvil verš z Jakuba, který mě přiměl hledat Pána v určité situaci. Věřím, že ten sen byl pro Tělo Kristovo stejně jako pro mě samého. Mám zřejmě zvláštní postavení jako nikdo jiný v církvi, protože vím, co ode mě Bůh žádá, vím, kterým směrem mě posílá, a vím, co mám dělat. Také vím, co mi brání to dělat. Věřím, že komu je mnoho dáno, od toho je mnoho požadováno. Nechci se tady vyvýšit. Snažím se k vám být upřímný ohledně toho, jak se dívám na Boha a jak se snažím naplnit Boží přikázání, že Ho mám milovat. Až do těch nejhlubších částí svého bytí mám milovat Boha a má nedostatečnost v této věci je často dosti zjevná. Mohu z toho být frustrovaný, a nebo se mohu rozhodnout ještě urputněji Boha milovat.

Před mnoha měsíci jsem se modlil a hledal jsem Boha ohledně svého vztahu s Ním a věděl jsem, že ten vztah není takový, jaký by měl být. Začal jsem hledat Boha a žádat Ho, aby mi dal určitou míru porozumění. V důsledku toho jsem měl jedné noci sen. Nemívám příliš často sny. To, co se děje v duchu, když spím, se většinou nějak týká válčení a bojování. Té noci mi Bůh dal sen a v něm jsem si byl vědom vojenské situace, probíhal nějaký konflikt, dvě strany bojovaly proti sobě jako ve válce. Na jedné straně byla skupina dobře vycvičených vojáků. Nejsem si zcela jistý, ale myslím, že při své poslední návštěvě u vás jsem vám přinesl slovo o speciálních Božích jednotkách. V tom snu to byla velmi podobná jednotka. Než dokončím tento sen, možná bych měl ještě zmínit jednu vizi.

Měli jsme shromáždění v Schuyleru v Nebrasce, bylo to v listopadu, nevím již před kolika lety, není tady moje žena, aby mi to připomněla. ☺ Během chval, když náš zpěv vystupoval k Pánu, jsem měl vizi. V té vizi jsem se díval dolů do kanceláře; byla to velice luxusní kancelář s nádherným drahým nábytkem. U stolu seděl Pán a po Jeho pravé straně stál voják. Stál v pozici, kterou nazýváme „pohov“. To znamená, že není v pozoru, ale stále je ve službě. Vnímal jsem jako velmi důležité, že stál na pravé straně od Pána. Jako kdyby byl Boží pravou rukou. Ale také vím, že byl velmi lidský. Nebyl to anděl, nebyl to duch, byl to člověk. Byl bezvadně, dokonale oblečen. Nedokážu ani vyjádřit, jak precizně byl oblečen, důstojně, naškrobeně. Byl to velmi schopný a sebevědomý muž. Neměl ani tak důvěru ve své vlastní schopnosti, ale spíš v pozici, do které byl postaven, a v toho, kdo byl nad ním. Také chci říct, že byl velmi ozdoben. Nevím, jestli i tady u vás se dávají různé stuhy a medaile za zásluhy těm, kteří jsou ve službě. Na hlavě měl modrý baret a na něm zvláštní odznak.

Když jsem pozoroval tu situaci, věděl jsem, že Pán někoho očekává, že má nějakou schůzku. Jak tam seděl, měl na stole několik papírů, které stále přerovnával, jako když na něco čeká, a najednou se otevřely dveře. Dovnitř vešel pohledný, elegantní muž. Byl velmi opálený, měl tmavé, černé vlasy, vypadalo to, že trávil hodně času na slunci, a měl velmi drahé oblečení. Vešel a posadil se na židli před Pána. Bylo vidět, že mu není příjemně. Věděl jsem v duchu, že ta osoba je satan. Nikdy se nepodíval na Pána přímo, ale hleděl Mu jakoby přes rameno anebo se díval do strany. Pán mu něco řekl o lidech, kteří se shromáždili, aby Ho uctívali. Podíval se krátce na Pána, pak uhnul pohledem stranou a zamumlal pod fousy:

„Dají se lehce odvrátit a rozvrátit.“ Halelujah. Pocítil jsem něco, co nechci nazvat hněvem, ale nevím, jak jinak to nazvat. Pán se podíval na chvíli dolů, jako by se potřeboval trochu uklidnit. Pak vzhlédl, podíval se přímo na satana a řekl: „Jdi, učiň, co musíš, a učiň to rychle.“ Satan byl hned pryč, zmizel ze židle. Pán chvíli seděl v hlubokém soustředění a pak se prudce obrátil na vojáka. V okamžiku, kdy se k němu Pán začal obracet, voják ihned srazil paty do pozoru. Pán ukázal prstem přímo do jeho tváře. Namířil mu prstem přímo mezi oči. Cítil jsem, jako by ten voják chtěl couvnout, ale vzhledem k výcviku a disciplíně, kterou měl, zůstal stát jako skála. Já jsem ale vnímal, jak se cítí uvnitř. Pán mu namířil prstem do obličeje a řekl mu: „Tvým úkolem je zastavit ho.“ To je konec vize.

Bůh hledá lid. Hledá muže, hledá ženy, hledá mladé dámy, hledá mladé muže, kteří po Něm touží. Hledá lidi, kteří jsou ochotni položit vše, co mají, na dělicí čáru. Hledá lidi, kteří prošli výcvikem. Halelujah. V armádě se tomu říká přijímač, přijímací výcvik. Proces, kterým vás přijímají do armády, je stejný jako v našem životě. Přicházejí situace, soužení a problémy, kterým čelíme, a vytrvalost a odhodlání, které v nich prokazujeme, jsou projevem lásky k Němu.

Kdybych měl charakterizovat čas, ve kterém se nacházíme, řečí Bible, řekl bych, že se kvalitativně blíží časovému úseku, kdy po ukřižování a vzkříšení se mnozí z Ježíšových učedníků zabývali jinými věcmi než Boží vůlí. Co dělali? Pokud se nemýlím, bylo to těsně po tom, co se vzkříšený Ježíš zjevoval učedníkům. Bylo to přirozené? Nezjevil se ženám u hrobu? Nezjevil se na cestě do Emauz? Nekonfrontoval Tomáše uprostřed zástupu učedníků? Navzdory tomu mnozí z těch, kteří toužili být po Jeho pravici a po Jeho levici, byli na lodi a rybařili. Dokážu si představit, že mnozí z nich mohli mít platnou omluvu pro své počínání. Většina z nich mohla svalovat vinu na někoho dalšího – zajisté na Petra, copak za to nemohl on? Vždycky to můžeme na někoho hodit, když neděláme to, co máme dělat. Vždycky si můžeme najít výmluvu, proč jsme neudělali, nedosáhli nebo nedokončili to, co jsme měli.

Navzdory tomu se zdá, že Bůh klade určitý požadavek na ty, kdo řekli, že Ho milují. Byl rozdíl mezi člověkem, který dostal jednu hřivnu, a těmi, kteří dostali pět a deset. Celý rozdíl spočíval v jejich přístupu a vztahu s Ježíšem Kristem. Je jedna otázka, kterou si musím opakovaně klást, a to: Kdo má převahu, kdo je středem mého života? Zjevuje a umocňuje to, co dělám přirozeně, tam venku ve světě nebo doma, pozici

Krista v mém životě a dokazuje mé jednání tuto skutečnost? Musíte si to sami přebrat a určit, kudy se vydáte. Přál bych si, aby se touha po synovství a zůstávání na místě, kde se líbíme Bohu, daly předat skrze vzkládání rukou. Minimálně mně by to určitě ulehčilo práci. ☺ Já nemám schopnost udělat z vás syny. Nemohu do vás ani vložit touhu po synovství, pokud ve vás ta touha není. Musíte po tom toužit vy. Předtím to však musíte vidět a chápat. Halelujah.

Mohu toužit být sám sebou, ale to neusnadní Boží vůli, abych se stal synem. Mohu usilovat o pozici, kde budu moci uplatňovat svá osobní práva. Mám právo upřednostnit to, co mi lépe vyhovuje – stejně tak jako vy. Ale to vše vám nezajistí způsobilost k tomu, aby vás Bůh mohl dostat na místo, kde vás chce mít. Musíme vzít v úvahu určitého ducha dohadování, který má místo v našem vztahu s Bohem. Bůh chce s vámi projednat, zdůvodnit vám, proč byste měli být syny.

Jedna z věcí, kterou k synovství potřebujete, je, abyste Ho milovali. Když Ho budete milovat, zrodí se ve vás touha Ho těšit. Když někoho milujete, chcete mu dělat radost. Milujete-li svou ženu, chcete ji potěšit. Milujete-li svého muže, chcete mu dělat radost. To znamená, že nechcete JEN dělat věci dobře, chcete, aby byl šťastný a naprosto dokonale spokojený, že se s vámi oženil nebo že se za vás provdala. Pokud se navzájem milujeme, neuděláme nic, aniž bychom nejprve vzali v úvahu, jaký to bude mít dopad na toho, koho milujeme. Pozor, mluvím o lásce AGAPÉ, nemluvím o tělesné lásce. Mluvím o lásce, která považuje toho druhého za důležitějšího než vlastní postavení a prospěch. Tímto způsobem máme milovat Boha. Ne proto, že nám něco dá.

Před mnoha lety jsem se dostal do určité situace... Vyrůstal jsem v domě, kde projevy vzájemné lásky mezi členy domácnosti byly velmi vzácné. Když jsem vyrostl, Bůh mě postavil do zvláštního vztahu s otcem, kdy mě vyučoval, jak Ho mám milovat skrze to, že budu milovat svého vlastního otce. Nebyla to situace, v níž bylo snadné milovat. Můj otec vůbec nebyl milý člověk, kterého by bylo snadné milovat. Byl to takový tvrdý, neústupný obchodník. Navíc velmi soběstředný. Když sami sebe milujete, tak jako se měl rád můj otec, nezbude vám mnoho prostoru k milování někoho dalšího. Halelujah.

Ale Bůh postavil mě i mého otce do určité situace, vložil nás do jednoho kotlíku a rozdělal pod ním oheň. Najednou jsem zjistil, že po mně Bůh chce, abych pracoval s otcem, abych mu pomohl z jeho situace

a abych mu nabídl veškerou pomoc, kterou jsem mohl. Mohli byste říct, že jsem to dělal s vyhlídkou na to, že jednou všechno zdědím. A v určitém období to mohla být pravda. Ale viděl jsem, jak Bůh otce postupně zbavuje ne jeho majetku, ale mého dědictví. Kousek po kousku mu vzal toto a tamto a další a další věci. Všechno šlo pryč. Abyste pochopili mou situaci: Bůh mě postavil zpátky pod autoritu mého otce, když jsem se vrátil z armády. Měl jsem pocit, že armáda byla hrozná, že tam byli opravdu autoritativní, že pod důstojníky to byl opravdový drill. Ale pak jsem pracoval deset let pro svého otce, a protože jsem byl jeho syn, nedostal jsem ani moc zapláceno. Podle otce jsem pracoval na svém dědictví. Vždycky říkal: „Synu, jednoho dne ti to všechno bude patřit.“ Jo, jo, jednou to bude moje... Viděl jsem, jak o to postupně přichází, jak se mé dědictví zmenšuje. Až jednoho dne po těch deseti letech otec udělal to, co říkal, že nikdy neudělá – moje dědictví prodal. Přesto ode mě Bůh požadoval, abych pro něj nadále pracoval a pomohl mu jeho situaci zvládnout. Uprostřed této situace, během těch let, jsem začal svého otce milovat a začal jsem toužit po tom, aby byl vytažen z místa pekla a smrti. Ne proto, že by mi něco dal, ale protože mi nic dát nemohl. Bůh mě postavil na místo, kde jsem se k němu mohl natáhnout a vydat se mu. Na základě mého vztahu k němu vznikla smlouva, kterou mám s Bohem – že Bůh bude ctít mé vydání se jemu a spasí jeho duši. A Bůh učinil přesně to, co zaslíbil.

Máme Boha milovat. Písmo to říká velmi jasně, ne jednou, ale mnohokrát. Ale my to nedáváme do správného kontextu. Na počátku, když Bůh mluvil k Mojžíšovi na hoře, řekl: „*Protož milovati budeš Hospodina Boha svého z celého srdce svého, a ze vsí duše své, a ze vsí síly své.*“ (Deut 6:5) – Co je to síla? Někdy je to to, jindy ono, někdy jsou to třeba ruce. Celou svou silou, celou mocí. Vždy, když Bůh mluví o vztahu, který od nás chce, něco k tomu přidá. Říká, že ho máme milovat celou svou duší. Už jste někdy přemýšleli nad tím, jak milovat Boha celou duší? Moje mysl Ho má milovat úplně, absolutně, dokonale, cele... A moje mysl je naplněná tolika jinými věcmi. Přesto Bůh říká: „Miluj mě celou svou myslí.“ Znamená to snad od pěti do sedmi ráno? Mám ho milovat v práci, když plním pracovní povinnosti. Ať dělám cokoli, pracuje láska v mojí mysli, nebo jsem zapomněl na Boží existenci? Jestliže jsem zapomněl, že je Bůh, jednám v protikladu k Boží vůli. Je psáno, že Ho mám milovat celou svou myslí, to neznamená jen někdy nebo na částečný úvazek. Cele. Je psáno: „*Bez přestání se modlte.*“ (1Tes 5:17) Bez

přestání se modlete. Hm, možná v češtině „bez přestání“ znamená něco jiného než v angličtině, možná to znamená občas. Modlíte se, pak přestanete, pak se zas začnete modlit, pak zase přestanete, zase se začnete modlit, někdy dlouze, někdy krátce... Nemyslím si, že řecké slovo má tento význam. Myslím, že to znamená nepřetržitý proces vaší mysli, kdy je napojená na Boha, ať už myjete nádobí, vyučujete děti, jste v práci, platíte účty; prostě cokoli děláte, vaše mysl je upřená na Boha. Já vám zaručuji, že když vaše mysl bude upřená na Boha, Bůh na oplátku bude přemýšlet o vás.

Něco vám řeknu. Když o vás Bůh přemýšlí, probíhá v duchu komunikace, rozhovor, a najednou dostanete zjevení, porozumění, odhalení, vnímáte hnutí Ducha, posunete se do duchovní Boží oblasti, halelujah, a On vloží slovo do vašeho srdce, myšlenku do vaší mysli... Problém je, že ji ztratíme, přijdeme o ni, protože zazvoní telefon nebo se myšlenky stočí na něco jiného. Na přirozené rovině se stane něco, co naši mysl od Boha odvrátí.

Byl jsem povolán z jediného důvodu, byl jsem povolán pro určitý záměr. Nebyl jsem stvořen kvůli ničemu jinému, než abych Ho miloval. Úplně, totálně, dokonale, naprosto cele. Činím to? Naprosto ne! Ale toužím po tom, abych k tomu dospěl! Klopýtám? Samosebou, ale neválím se uprostřed své bídy. Využívám místo svého přestoupení jako příležitosti k pokání. Abych povstal a otřepal se, pokud jsem toho schopen. Když ne, alespoň lezu po čtyřech, abych vyjádřil své neústupné rozhodnutí vzdorovat hříchu!

Možná miluji Boha, protože mi to zajistí určité postavení autority, nějakou pozici, ale co kdyby mě Bůh nechal zametat podlahu, duchovně myšleno. Budu Ho pořád milovat? Ano budu, pokud jsem pochopil, čeho si Bůh cení – a to je duše, která po Něm touží. Myslím tím, kdyby nebylo nic jiného, než být v Jeho přítomnosti, úplně by to stačilo. Ta malá částka Boha, kterou mám, mi přináší takový pokoj uprostřed trápení! Když se nechám zmást, vyvést z rovnováhy a dopustím, aby vykojejenost povstala a zavládla v mojí mysli, když v situaci, kdy mi někdo dupnul na palec, jsem dopustil, aby mi vládl můj přišlápnutý palec na úkor svrchované Boží přítomnosti, co je to v porovnání s tím, co mi Bůh nabízí – aby mě mohl milovat?

Všimli jste si toho, že když někoho milujete, vždycky mu chcete pomoci? Nechcete, aby vám pořád pomáhal on, ale chcete mu pomáhat

vy. Nehledě na to, co zrovna děláte, chcete mu pomoci. Jste do něčeho zabraní, děláte svou práci a přijde manželka ověšená taškami, přijela z nákupu... Zastaví vás to ve vaší činnosti a přiměje vás to přiskočit a vzít jí tašky? Podržíte jí dveře, nebo si řeknete, že si nějak poradí, otevře dveře nohou nebo tak něco? Je to nastavení mysli, chcete jí činit dobře, potěšit ji. Chcete jí být ku pomoci. Halelujah!

Jeden z mladých, kteří k nám přišli, strašně rád slouží, miluje službu. Popíjím čaj, odložím prázdný hrnek, ani neuvažuji o tom, že bych si dal další, odejdu, za chvíli se vrátím a hrnek je plný... Ani jsem netušil, že mě sledovali a napadlo je, že bych si možná ještě dal čaj. Ale ten hrnek se nepochybně naplnil... Chvilku jsem si myslel, že se to snad stalo samo... 😊

Když někoho milujete, je ve vás touha mu sloužit. Proto Bible říká – co je tam psáno? „Ten, kdo touží být největší, nejvyšší, musí se stát tím nejmenším, musí být služebníkem všech.“¹ Snažili jsme se uvést do služby tak, že jsme dělali práci lásky bez lásky. Lásku nemáme, protože Ho nemilujeme, jak bychom měli. Vy i já máme Boha milovat. Celá církev opustila místo první lásky. „Čiň pokání,“ to bylo slovo církvi, která vypadla z první lásky, která ztratila první lásku.² Bůh jedná na tváři této země v duchu obnovy a slitování, aby zasáhl srdce lidí, aby Ho milovali, aby se stal jádrem jejich myšlení.

Zůstává mi rozum stát nad tím, jak úzce provázané je přirozené s duchovním. Nic přirozeného tu není jen tak samoučelně, všechno má duchovní záměr. Všechno má duchovní podstatu. Ve všem je něco, co nemůžete uchopit přirozenýma rukama, ale co má význam v duchovní oblasti. Věci, které dělám, zjevují mé postoje, vzpouru a vzdor vůči Bohu. Už jen to, jak o věcech přemýšlím, se nesrovnává s tím, že bych Boha miloval. Bůh chce, abych Jej miloval. Chce, abych Ho miloval. Není to ani tak o tom, že by to vyžadoval, vynucoval si to. To bychom to špatně chápali, nenutí mě, abych Ho miloval. Vynucená láska, láska na základě žádosti není ve skutečnosti láska. Láska musí být založená na dobrovolnosti – já chci.

¹ Lukáš 22:26 – „Ale vy ne tak. Nýbrž kdož větší jest mezi vámi, budiž jako nejmenší, a kdož vůdce jest, budiž jako sloužící.“

² Zjevení 2:4,5 – „Ale mám' něco proti tobě, totiž že jsi tu první lásku svou opustil. Protož pomni, odkud jsi vypadl, a čiň pokání a první skutky čiň. Pakliť toho nebude, přijdu na tebe rychle a pohnu' svícнем tvým z místa jeho, nebudeš-li pokání činiti.“

Jakožto manžel mohu vyžadovat, aby mě moje žena milovala. I když na mně nemusí být nic milování hodného. Může to nějakou dobu fungovat, ale někde po cestě to začne vřít, překypí to z hrnce a někdo se popálí. Láska nefunguje na základě zákona, protože jste se vdaly nebo oženili s tím či oním. V tom není záruka, že se budete milovat za několik let. Abyste byli schopni si uchovat lásku ke své ženě, musíte nejprve milovat Boha. Nejdřív musíte milovat Boha, abyste dokázaly milovat svého muže. Nezávisle na tom, jak si myslíte, že jsou skvělí, je v nich lidský faktor, který pracuje proti lásce. Nejprve musíte milovat Boha a pak máte milovat svého bližního. Takže je to láska k Bohu a váš vztah s Ním, které budují vaši pozici úcty, které začnou v horizontálním směru sloužit vašemu domu, rodině a těm, které vám Bůh dal v církvi a ve společnosti.

Věřím – je to moje osobní přesvědčení, nemusíte tomu věřit – věřím, že když Kristus chodil po ulicích a Jeho duše svědčila těm, na nichž nebylo nic milování hodného, měl v duši něco ze zármutku a bolesti toho konkrétního člověka. Nemohl se na něj dívat jinak než se soucitem, protože si byl vědom potenciálu, schopnosti té duše, přebývat na místě síly a vitality, která je v Boží povaze, a přitom viděl, jak zahazuje své dědictví na místě ubohé tělesnosti, jejíž konec je věčné zatracení. Dokážete si představit milujícího Boha, že miluje tak, že Mu působí bolest dívat se na to, jak jde duše do pekla? Neřekl snad Bůh ve Starém zákoně, že nemá zalíbení ve smrti hříšníka?³ Proč? Protože Bůh je milující, miluje každého jednotlivce.

Kdybychom uměli takto milovat, nebyli bychom omezení v tom, co můžeme udělat. Nic by nás nemohlo omezit, žádná překážka. Neexistovala by duchovní realita, do které bychom nedokázali vstoupit. Nic v nás by nám nebránilo vstoupit do plnosti. Jak může být věčnost plná? Prostě pořád pokračuje, dál a dál a dál. Všechno na základě toho, že nás Bůh miluje.

Podívejte na Jana. Jan byl apoštol, který měl zjevení toho, co znamená milovat. Nebyl žádný intelektuál, nepředával jen nějaké vědomosti, poznání. Napojil se na zdroj lásky, prolomil se do Boží přítomnosti a v jeho srdci nebyla žádná nenávist ke stvoření, které Bůh stvořil.

³ Ezechiel 33:11 – „Rci jim: Živť jsem já, dí Panovník Hospodin, žeť nemám líbosti v smrti bezbožného, ale aby se odvrátil bezbožný od cesty své a živ byl. Odvráťtež se, odvráťte od cest svých zlých. I proč mřítí máte, ó dome Izraelský?“

Proto nás Bůh může soudit tak bezvýhradně a bez jakékoli zášti. Boží soud vůči nám je extrémně projevená láska. Musíme pochopit dveře, které před námi Bůh otvírá, musíme porozumět tomu vztahu. Všichni musíme zůstat na místě ustavičného pokání před Pánem, všichni musíme pracovat na tom, abychom zpracovali naše tělo, naši mysl. Nyní se jedná o naši mysl, ještě jsme se nedostali ani na místo touhy, která je v lidské duši po věcech, které jsou okolo něj. Mysl člověka je taková, že se musí k něčemu upínat, potřebuje být zaměřená na nějaký cíl. Jaký máte cíl v Bohu? Víte, my jsme ho nahradili tolika jinými věcmi. V církvi to bylo nebe – až se všichni dostaneme do nebe, jaká to bude radost! Ano, bude to radost, ale to není celý záměr, proč Bůh člověka stvořil. Bůh člověka stvořil, aby mohl bytost, kterou nazval člověkem, milovat. Bůh věděl, že Adam v tom stavu, kdy se blížil dokonalosti, vůbec nebyl schopen uchopit význam, smysl lásky, dokud objekt jeho lásky byl skryt v něm. Bůh z něj musel Evu doslova vytáhnout a fyzicky ji vedle něj postavit, aby Adam mohl dojít k závěru, že musí toto Boží stvoření milovat celým svým srdcem, celou svou myslí, celou svou silou.

Adam byl sám o sobě prorockým vyjádřením příchodu Krista. Stejně jako Kristus miloval církve, tak miloval Adam svou ženu. Věci, které činil, nedělal proto, že musel. Vzdal se vědomě svého postavení, přestože věděl, že tato žena zhřešila. Byla jedna naděje, jedno místo pro tuto ženu a on se musel vzdát svého postavení kvůli ní, aby mohla být zachráněna. Myslím, že to nechápeme, myslím, že vůbec nerozumíme, co to znamená milovat Boha, a ještě méně, co znamená milovat se navzájem. Není divu, že máme tolik potíží. Není divu, že si pořád šlapeme na kuří oka. Není divu, že se pořád cítíme zranění. Není divu, že se neustále přetahujeme. Nedostaneme prostor nebo někdo udělá něco jinak, než jsme si představovali... Bible mi říká, abych zachovával jednotu ducha ve svazku pokoje.⁴ Neznamená to, že s vámi musím souhlasit, ale když na sobě nosíte Boží pečeť, když je na vás povolání a vyvolení, mám vůči vám zodpovědnost a jsem zavázán zachovávat svazek pokoje. V jednotě Ducha zachovávat svazek pokoje neznamená, že s vámi musím souhlasit. Ale mohu s vámi pracovat, dokud třeba nepřijdu na to, že jsem měl pravdu, a vy jste se mýlili, nebo že mimo jsem byl já, a vy jste měli pravdu. Když dospějeme do tohoto bodu, přemohli jsme ďábla!

⁴ Efezským 4:3 – „Usilujíce zachovávat jednotu Ducha v svazku pokoje.“

Ďábel to zkouší od začátku. Zkoušel rozdělit Adama a Evu, protože mu bylo jasné, že kdyby se mu to podařilo, slavil by vítězství od počátku. Adam odmítl nechat se oddělit od Evy. Nemyslím si, že to bylo okamžité rozhodnutí, věřím, že s tím chvíli zápasil. Jen si to představte: chodíte a povídáte si s Bohem. Nevíme, jak dlouho to bylo, ale určitě s Ním chodil dost dlouho na to, aby Ho dobře poznal. Věděl toho o Bohu dost na to, aby mohl předat Enochovi, jak chodit s Bohem, aby vyučil své vnuky o Božích cestách. Enoch to zjevení uchopil, porozuměl mu a chodil a chodil a chodil, až vyšel z Enocha rovnou do Boha. Když mohl Enoch, proč ne vy? Enoch nebyl žádná superduchovní osobnost. Nebyl božský, narodil se z těla pod poskvrnou hříchu a ještě neměl k dispozici krev Kristovu. Přesto měl takové porozumění. Můj Bože, ani nedokážu pojmout tu plnost. A to nemluvím o jeho ženě. I ona musela mít určité porozumění a zjevení, někdo musel vydat svědectví o tom, že Enoch chodil a nebylo ho více.⁵ A co ona? Jak by se vám líbilo, kdyby váš manžel najednou zmizel? Minimálně by to trochu nahánělo strach, že? Myslíte, že by Bůh jen tak Enocha vzal, aniž by jeho ženě přinesl nějakou útěchu? Co děti, vnoučata a všechno to dědictví, které jí zůstalo? Nelze vytrhnout muže z takovéto situace, aniž by to nemělo vliv na ty, kdo po něm zůstali. Musela to být výzva pro jejich duchovnost. Určitě by bylo zajímavé promluvit si nejen s Enochem, ale také s jeho ženou. Jaký byl manžel, jaký byl otec? Jaký byl děda? Musel neustále vyzařovat Boha, ukazovat Boha svým dětem, vnoučatům, své ženě. To neznamená, že neměli problémy, věci, které bylo třeba překonat, tělesné věci, které se chtěly vzpírat situaci a převzít vládu. Ale on měl v hlavě myšlenku, že Bůh musí být absolutní, vše přesahující, že na Něj musí uprostřed toho všeho být zacílen. Ne jeho tělo, ne jeho vůle, ne jeho emocionální rozpoložení, ani to, co by si přál pro svou ženu a děti. Musel jim přát Boha.

Nakolik vy toužíte po Bohu? Nakolik chcete Boha? To je příhodná otázka. Relevantní otázka. Budete mezi těmi, kdo se dají lehce odvrátit a podvrátit? Budete, pokud s Ním nemáte vztah. Pokud v sobě nenacházíte touhu Mu sloužit. Pokud dopouštíte, aby vám vládly emoce a poddáváte se jim. Nemáme být vedeni pocity, máme být vedeni Boží myslí a naší touhou po Něm. Když toužím po Bohu, vytlačuje to věc, která je ve mně. V domě, kde jsem vyrůstal, jsme toužili po věcech, které z Boha nebyly. Zjistil jsem, že jedu v zajetých kolejkách, následuji určité zvyky, a vyhovuje mi to. Dělal jsem věci, protože jsem k nim vnitřně tíhl a něco

⁵ Genesis 5:24 – „A chodil Enoch stále s Bohem a nebyl více *vidín*; nebo vzal ho Bůh.“

ve mně je dělat chtělo. Jak jsem se přibližoval k Bohu, všiml jsem si, že jak se dostávám blíž a blíž Bohu a chodím s Ním, jedna věc odpadla a druhá a tamto zůstalo někde vzadu... Až ty věci už nade mnou neměly moc.

U nás doma jsme byli vášniví lovci. Ze všech mých bratrů jsem nejraději lovil já. Jsem člověk, který rád loví. Měl jsem celou sbírku zbraní – pušky, pistole a všechno možné. Když táta vyrážel na lov, vždycky mě bral s sebou. Bral mě s sebou, protože mě to bavilo, chodil jsem rád do hor, bavilo mě pátrat po kořisti, nosit úlovek a všechno to okolo. Ze všeho nejraději jsem měl ptáky. Bažanty, koroptve, kachny... Strašně mě to bavilo. A Bůh mě o to postupně začal připravovat. Ne proto, že by mě chtěl ožebračit, ale protože mi dával porozumění, že ty věci nejsou slučitelné s Bohem, že s Bohem jaksi neladí. Rozumíte tomu, co říkám? Ty věci nejdou dohromady se skutečností, že Ho miluji. A tak to šlo stranou. Mohl jsem říct: „Všechno je dovoleno...“, ale musím vám říct, že když milujete Boha, „ne všechno prospívá“.⁶ Musím odložit sám sebe, abych mohl získat Jež. Udělali jsme si z toho pravidlo, ale žádné pravidlo mě nedostane do Boha, na místo, kde mě chce Bůh mít. Musí to vyjít odněkud zevnitř z mých vnitřností. Moje vnitřní bytí musí přijít a říct: Bože, já Tě chci! Pokud pro Tebe nedokážu žít a dojít na místo, kde se mnou budeš spokojen, tak už nechci dál žít. Moje užitečnost, moje validita, moje osobní hodnota nemá vůbec žádnou cenu. Bože, zabij mě, jestli pro tebe nedokážu žít.

To neříkám naivně nebo bláhově, rozumějte, jsem dost starý na to, abych věděl, že v mých slovech je moc. Neříkám to z nerozumu, pošetile. Říkám to z přesvědčení. Protože mám v srdci touhu, chci vidět svá vnoučata chodit s Bohem. Toužím, aby moje děti chodily s Bohem. Chci vidět Boha jednat skrze jejich životy. Dokonce i víc, než jsem zakusil já, pokud jsou schopné jít ještě dále. Halelujah! Bože, nechť se tak stane. Po tom přece Boží lid touží. To je kvalifikace, kterou potřebujeme. Ne abychom byli silní a schopní to udělat, ale abychom to chtěli udělat. Když zhřešíme, aby to bolelo – ne Boha, ale nás, protože jsme Ho zranili.

Děláme spoustu věcí, které zraňují druhé. Důvod, proč to zraňuje ostatní lidi, a ne nás, je ten, že nemilujeme. Mám vlastnost, které se říká empatie. Jsem třeba v práci a vidím, že se někdo trefil kladivem do palce,

⁶ 1. Korintským – „Všechno smím, ale ne všechno je prospěšné; všechno smím, ale ne všechno buduje.“ (NBK)

a cítím bolest ve vlastním těle. Neptejte se mě, co to je; najednou cítím tu bolest v palci a jde mi až do zad. Vidím, jak přichází děcko s odřenými koleny, a cítím tu bolest. Nevím, jak je to možné. Vidím, jak někdo dělá něco hrozného, co mu ublíží, někdy to ani nemusím vidět, stačí, když mi začnou vyprávět, co se mu stalo, a začnu mít nepříjemný pocit v těle. A říkám: „Bože, uzdrav ho!“ Takto bychom měli být vnímaví, rozumíte? Protože takto Bůh soucítí s námi. Dokážete to pochopit? Mám všemocného, milujícího, obětujícího se Boha a ten mě miluje, miluje, miluje! A pracuje a pracuje a pracuje a já jdu a udělám něco, co Ho zraní. Bolí mě to taky? On říká: „Proč to děláš? Což nechápeš, že se zraňuješ a dostáváš se na místo, které pro tebe není dobré? Cítím tvou bolest, protože vidím dál, vidím, kam tě to dovede!“ Bůh vidí mou zkázu, vidí záměr zlého a celou dobu ví, že bych si mohl vést lépe, protože do mě vložil schopnost, potenciál, sílu, abych dělal něco jiného, než to, co dělám.

Některé věci nedělám, protože je prostě dělat nemůžu. Ne proto, že mi někdo říká: „To se nedělá, dělej to jinak.“ Protože Bůh cítí bolest, cítí mou bolest. Nevím, jestli to dokážeme pojmout. Příklady vidíme na každém kroku. Kdo přiměje misionáře, aby opustil svůj domov, ženu, děti, opustil pohodlí domova, cestoval do cizí země, žil tam, pracoval a zemřel tam? Proč by to dělal? Kvůli tomu Božímu, co je v něm a co miluje lidi, za nimiž se vydává. Něco Božího pracuje v jeho duši. Jakého máme Boha v našem shromáždění a ve shromážděních po celém světě, která vyznávají, že chtějí být syny? Toužíme po synovství, ale podle našich představ. Takového synovství se nám však nedostane. Víte, já jsem to neřekl, ale je psáno: „Málo je těch, kteří ji nalézají.“⁷ Nevím, co znamená to „nalézání“, ale musí to být velmi nesnadné k získání a musíte to opravdu, opravdu moc chtít. Musíte to chtít víc než cokoli jiného na světě. Halelujah. Nikdy nepochopíte, co to je, dokud Ho nebudete milovat. Víte, hledali jsme klíč. Dívali jsme se na toto zjevení a zkoumali jsme tamto zjevení a ještě další zjevení, ale žádné z těch zjevení nám nepřidalo lásku. Ukázalo nám směr, ukázalo nám užitek, ukázalo nám skutečnost té věci, ale nemá schopnost nám předat věc, kterou nemáme, pokud Ho nemilujeme, tak jak má být milován. Dokážete v tom vidět klíč? Ve zdi jsou dveře, ale jsou zamčené. Vy máte pozvání, abyste těmi dveřmi prošli. Ba co víc, dostali jste klíč, kterým můžete dveře odemknout. Přitom

⁷ Matouš 7:14 – „Neboť těsná je brána a úzká cesta, která vede k životu, a málo je těch, kdo ji nalézají.“

pořád hledáte způsob, jak těmi dveřmi projít, a nedochází vám, že celou dobu klíč máte. Jenom se potřebujete vložit, nasunout do toho místa a otočit, a dveře se otevřou... Halelujah. Je Bůh tvrdý a pomstychtivý? Klíč se zasunuje do klíčové dírky určitým způsobem a pak se v zámku otočí a stane se z vás kandidát na to, abyste prošli dveřmi. Můj Bože!

Bůh nám dává děti nejen proto, aby nás vyčerpал. Nikdo nenadělá tolik nepořádku jako vaše děti, a přesto je milujete. Milujete je, milujete a milujete. Vydáváte se znova a znova, saháte na dno své kapsy a poskytujete jim domov, jídlo a ošacení, a ony si toho neváží, neprokazují vám patřičnou úctu, jsou necitlivé a třeba drzé..., a přesto je nepřestanete milovat. Milujete je a milujete je a víte, že kdyby jen změnily směr, kdyby se jen poddaly, kdyby jen začaly poslouchat, obdržely by něco, co by je vysvobodilo z jejich nesnází. Ale ony to odmítají, a vy je přesto milujete. Přesto je milujete celým srdcem, celou duší, celou bytostí a voláte k Hospodinu: „Ó Bože, vysvobod' je! Je-li to možné, vezmi si můj život, moji situaci a zachraň je.“ Proto vám Bůh dává děti. Abyste mohli porozumět, začali aspoň trochu chápat, co to znamená milovat Boha, a pochopili Jeho lásku k vám. Citujeme to tak snadno, známe ten verš nazpaměť: „*Nebo tak Bůh miloval svět, že syna svého jednorozeného dal...*“ (Jan 3:16) On vydal ze své duše, ze svého bytí vzal svou dokonalost a vložil ji do člověka, vložil ji do těla, aby mohl být ukřižován a poslán do pekla za mě a za vás. A jsem povolán, abych byl jako On. Jsem povolán, abych byl jako On. Když povstanete a řeknete o mně špatné věci, jsem povolán k tomu, abych vás miloval. Jsem povolán, abych zaplnil mezeru, jsem povolán, abych položil život na frontě, abych dal hlavu na špalek... Pokud miluji Boha, nemohu vás přestat milovat jen proto, že vy nemilujete mě. Mou lásku k vám otestuje vaše špatné chování ke mně, když vás budu přesto milovat. Můj test vůči Bohu – miluji Tě, Bože!

Dokážete si představit domov, kde by se měli tak rádi, že by se vůbec nehádali, nikdy by tam nebyl žádný rozpor, nesouhlas? Vládla by tam harmonie, radost a pokoj a všechny Boží vlastnosti, protože v Bohu není žádný svár a vřava. Je psáno, že v Bohu není pro obrácení se někam jinam zastínění.⁸ Není v NĚm zmatek. Bůh není původcem zmatku. Protože Bůh je tvůrcem lásky. Nakolik jsme ochotni Boha milovat?

⁸ Jakub 1:17 – „Všeliké dání dobré a každý dar dokonalý shůry jest sstupující od Otce světěl, u něhožto není proměnění, ani jakého pro obrácení se někam jinam zastínění.“

Kolik? Třicet procent? Šedesát procent? Nebo Ho chcete milovat na sto procent? Jak moc Ho chcete milovat? Nakolik se chcete milovat navzájem? Jak moc chcete milovat ty, kteří nejsou milí? Nakolik chcete být jako Bůh?

Myslím, že toto je otázka, která je nám kladena. Zdá se mi, že jsme na mořském pobřeží, sedíme v člunu a lovíme ryby. Děláme své melouchy, vedlejšáky. A vytahujeme své sítě – prázdné. Proč jsou prázdné? Myslím, že na to je odpověď ve Starém zákoně: „Shromažďujete peníze do pytlíka děravého...“ Proč? „Protože můj dům stojí pustý, nikdo ho nebuduje. Protože mě okrádáte o to, co mi patří.“⁹ Je rybník Boží milostivé lásky a síť. „Děti, hodte síť na druhou stranu lodi!“¹⁰ Umíte si to představit? Žehná jim, když stojí na místě přestoupení. Kdyby to bylo na mně, asi bych jim vynadal: „Co to tam vyvádíte, vy blázni?“ Vy byste to určitě neudělali, to byste neřekli, že ne? Ježíš jim řekne: „Děti, vrhněte síť na druhou stranu lodi!“ Oni byli tak „zabednění“, že nikdo, až na jednoho, nepoznal, že k nim mluví Bůh! Byl to Jan, apoštol lásky? Petr: „To je Pán!“ Samozřejmě, Petr byl vždycky muž činu. Opustil svou zodpovědnost, nechal ostatní, ať dovezou člun a vytáhnou síť. Bůh ho tak miloval, že ho napomenul třikrát. „Petře, miluješ mě víc nežli tito?“ „Pane, Ty víš, že Tě miluji.“ Přitom věděl, že to není pravda. „Petře, „agappé“ mě víc než tito? Pas, nasyť mé ovce.“¹¹

Mám dojem, že jsme v téže situaci, na stejné lodi. Jak moc milujete Boha? Milujete ho víc než obhájení své pravdy? Milujete ho víc než svou vlastní moudrost nebo vlastní smysl pro spravedlnost? Milujete ho víc než svár, než konflikt? Nebo ublížení a neúctu? Jak může někdo někoho znevážit víc, než když zneváží Boha? Přesto Ježíš zapálil oheň, upekł rybu a nasytil je. Proč? Protože je miloval. Nakolik milujete Boha? Jak moc chcete milovat Boha? Milujete Ho více nežli tito? Bůh vám požehnej!

⁹ Aggeus 1:2-6

¹⁰ Jan 21:6 – „On jim však řekl: ‚Hodte síť napravo od lodi a najdete.‘ Hodili tedy a už ji nemohli vytáhnout pro množství ryb.“

¹¹ Jan 21:15-17